

degeneraciji, hkrati pa so v bistvu parazitični. (Zaradi tega je denarno plačilo bistven element analize.)

Če se da iz tega potegniti kakšen nauk, potem je ta morda naslednji. Razvojna zanimivost je v opisanem smislu ena in pogosto bistvena prvina medčloveške privlačnosti. Praviloma pa bo ta zanimivost vendarle kompenzatorna, in bolj ko kak človek išče samo koga, ki bo zanimiv, bolj verjetno ima kak problem, za katerega išče primernega partnerja: mazohist sadista in sadist mazohista. Iz tega se potem razvije komplementarnost dveh patologij, včasih prava *folie à deux*, ki pa ima (zunaj analize) zelo labilno ravnotežje, slabo prognozo in kratko trajnost. Na zanimivosti verjetno ni mogoče graditi človeških odnosov, čeprav je usodno koristna kot katalizator osebnostnega razvoja. Trajni odnosi so prej utemeljeni v dajanju kot v prejemanju, navadno pa v zanimivosti, ki ni toliko usmerjena na drugega, kolikor na projekt, kateremu sta zapisana oba ali celo več. Na primer, biološko gledano, otroku.

Ko končujem te vrstice, pa mi seveda postaja jasno, da je »zanimivosti« verjetno več vrst in da bi bilo treba pojem, ki ga v pogovornem jeziku označujemo kot to, da »nam je nekdo zanimiv«, verjetno razdružiti na celo vrsto, cel spekter zanimivosti, od tistih transferenčno specifičnih pa do običajnega človekovega pričakovanja, da nas bo drugi vsaj kdaj pa kdaj prijetno presenečal in nam ne bo postal predvidljiv. In nezanimiv.

Ljubljena dežela

Franjo
Frančič

V faraonskih jutrih sanjam paže
belo krzno zore zareže v steklo očesa
mehko se prebudijo čuti dneva
ostro zabolijo robovi sveta
nov dan trka na vrata srca
spet bo treba storiti tako kot je odločeno

leteče pernate misli postajajo svinčene
kosmi upov in želj se izgublajo v lavi resničnosti
živahna šoja skoči med veje
težka fazanova krila gluho odmevajo
droben dež zaprši po jagodah grozdja
toliko tega je treba opraviti
od rojstva do smrti
dva pola na tehtnici
votli aktivizem in razbita zrcala
večne sanje o izgubljenem otroku
o steklenem gradu in ječah spomina
kot pena se vrača preteklost
preplavlja zaris giba
prekriči odmev koraka
sklonim se nad grudami zemlje
klovn brez nasmeha
sedmi dan samote
ptice se odpravljajo na jug
burja se zaganja v polkne
olive poljube vabijo od templjev sonca
kot prozorne niti se vračajo razbite podobe
vrč je prazen
v steklu vino
čas ljubezenskih iger izštet
sedim na robu korone
zrem na solinarske hiše brez streh
te mrtve ladje razbičanih rodov
občudujem kamnate zidove v objemu pokrajine
za hip sem začuden kot otrok
plašen kot zajec bežeč iz grmičevja kanel
tipam za imeni smrti
garam za ta prazen dan
ko ni moč razmejiti
sem jaz ali dvojnik
nič ni oprejemljivega
samo neuresničeno hrepenenje
in ljubljena dežela
istra
klečim in molim k tebi

Parecag 1. september 1991